

Osnova příběhu – chlapec s krunýřem

Do jedné vesnické školy nastoupit nový chlapec.

Byl velmi drobný, všichni mu hádali o 2 roky méně.

Měl zvláštní temně modré oči, světlé vlasy a moc toho nenamluvil.

Přistěhoval se ke svojí babičce, paní Červenkové, co bydlela v té rozpadlé chalupě pod lesem.

Nikdo nevěděl, co se u nich stalo, a proč nebydlí se svými rodiči.

A z chlapce nikdo nic nemohl dostat, ani jeho jméno.

A tak mu děti začaly říkat všelijak.

A pokřikovali na něj kde co.

Je němý, vychovali ho laně. Bylo to nejjemnější.

Prcek. Záprdek. Kňouří bobek. Nikdo.

Chlapec na to neřekl nikdy nic.

Chodil do školy jako tělo bez duše.

Odpoledne ho vídali, jak leze po stromech.

Je divný, shodovaly se všechny děti.

Pro někoho to znamenalo, že s ním nikdy žádná zábava nebude a brzy pro ně přestane existovat.

Ale byla tu skupinka dětí, které jeho zvláštnost dráždila. Jarda, Lukáš, Markéta.

A neustále se snažila v něm vyvolat nějakou reakci.

Tajně mu sebrali svačinu, a pak jí před ním jedli jakoby nic.

Chlapec jen přimhouřil oči, ale neřekl nic.

Do bot mu strkali bodláky a myší hovínka.

Na jaře, když obrazily vrby. Jarda vymyslel, že třeba by ty proutky naučily mluvit i němého.

Ale hlavně nenápadně, upozorňoval Lukáš, jinak z toho bude průšvih.

A tak si dávali záležet, aby je nikdy nikdo jiný neviděl, když šli onomu tichému chlapci napráskat.

A on pořád mlčel.

Jako by se nedělo nic.

Ale brzy si chlapec na své kůži začal všimnout, že se něco děje. Jako by mu po každé nadávce, štípnutí proutkem, bodláku v botě, vyskočil na kůži bodák, který se postupně změnil v trdý mozol a už nezmizel.

Nejdřív je měl jen na rukou, ale brzy se začaly objevovat po celém těle a byli větší a větší.

Babička Červenková sice uměla umíchat kde jakou mast, ale na tohle nic nepomáhalo.

A ani doktoři z města si nevěděli rady.

Ptali se i chlapce, jestli ho něco, netrápí, ale jen zavrtěl hlavou.

Nadávky ve škole se stupňovali, byl stegosaurom, příšerou, monstrem.

Nejvíce ho trápilo, že ho ta kůže bolí a pak ho i bolí lézt na stromy.

Ve škole se ale udála velká změna, přišla nová paní učitelka.

Byla veselá, plná skvělých nápadů a hodiny najednou byly zábavnější.

Ale byla i vnímavá, a tak si nemohla nevšimnout, že ten malý chlapec v koutě, který má nemocnou kůži se něčím trápí.

"Honzíku, máš nějaké mrzutosti," ptávala se paní učitelka po vyučování. A tak poprvé zaznělo chlapcovo jméno.

Ale on stejně vždycky jen zavrtěl hlavou.

Jarda, Lukáš a Markéta si mezitím našli sofistikovanější zábavu. Vymýšleli různé příběhy, jak se stalo, že tichý chlapec zůstal sám, nebo co se s ním stane, když se boláky ještě víc zvětší. Byli to kruté příběhy, ale ani s nimi nic nešlo dělat. Psali je jeho perem, který mu ukradli, písmem, které nápadně připomínalo jeho.

Dávali je na všemožná místa a většinou k nim přibalili ještě smradlavého.

Ale každý zlotřilec někdy udělá chybu.

A tak se stalo, že Honzík dostal chřipku a zůstal doma, ve škole už na něj ale čekal nový krutý příběh, který našla paní učitelka.

Byla zhrozena, a tak se dala do vyšetřování.

Nikdo nic neřekl.

Část dětí tvrdila, že se o Honzu vůbec nezajímají, že je divný a že vlastně ani do nedávna nevěděly, jak se jmenuje křestním jménem. Jen že je to Červenka.

Část mlčela, nikdo nechtěl mít problémy s Jardou, Lukášem a Markétou.

Paní učitelka se zastavila i u nemocného Honzíka a jeho babičky.

Honza neřekl nic a pro babičku to bylo překvapení.

Takový hodný chlapec, komu by mohl vadit, kdo by mu mohl ubližovat.

Paní učitelka se ale nevzdala a pozvala do školy Polici.

Policie prohlédla třídu, Honzíkovo lavici i ten krutý příběh.

Tak určitě můžeme vzít otisky prstů. A nechat napsat všechny děti ze třídy nějakou větu z toho příběhu.

Paní učitelka se zhrozila, že by nějakou z těch vět měly děti napsat, tak nakonec společně vybrali.

"Nás se nezavíráš, čekej další pravdivý příběh o sobě."

Policie vzala otisky s Honzíkovo lavice, i kufříku s věcmi. Včetně oranžového pera.

Pak vzala otisky i všem dětem.

A posbírala napsané věty s podpisem.

Paní učitelka naposledy promluvila ke třídě. Ještě máte možnost se přiznat.

Nikdo neřekl nic.

Lukáš, Jarda a Markéta vyšli každý ze školy jiným směrem, ale měli domluvené, že se sejdou za hasičárnou.

Byli nervózní.

Myslíte, že se na to přijde.

Těžko. Všude je kupa otisků všech ze třídy.

Ale bylo tam i to oranžové pero.

Tím jsme napsali poslední dopis.

Tak to máš blbý, uchechl se Jarda, směrem k Markétě, ten jsi psala ty.

No to nemyslíš vážně, že mě v tom necháte.

Bavili jste se na Honzův účet dost dlouho.

Partička se hádala, ale nakonec se domluvili, že se nikdo nepřizná a budou dál zatloukat.

Paní učitelce ráno ještě před vyučováním volala Policie, že na Honzově stole bylo více otisků, jedny je možná shodovaly s Jardovými. Ale na oranžovém peru byly otisky jiné a ty šly poznat hned. Byly Markétiny.

A oranžovým perem byl napsat ten dopis, co jste nám ukázala.

Paní učitelka vchází do třídy, je rozhozená, neví, co přesně má dětem ve třídě říci.

Nakonec se rozhodne, že začne Honzovým příběhem.

Možná Honzu neznáte úplně dobře a nevíte, co má za sebou.

Myslela jsem si, že vám o tom vyprávěl můj předchůdce.

Honzovi rodiče měli autonehodu, při které oba zemřeli.

Honzík s nimi jel v tom autě a on jediný se zachránil, ale přestal od té doby mluvit.

Ne že by to neuměl. Občas něco málo prohodí, ale nic navíc.

Ve třídě se rozhostilo podivné ticho a následně šeptání.

My to nevěděli, žalostně pípne Jituška.

Vypadá to, že mezi námi jsou ti, kteří Honzovi ubližovali, a to velmi dlouho a ti, co tomu přihlíželi a nic neudělali.

Mám výsledky od Policie, ale ještě jednou vám chci dát šanci se přiznat, nebo sdílet, pokud víte, kdo s tím má co společného.

Lukáš to nevydrží, já to byl, já mu ubližoval.

Paní učitelku to překvapí, protože o Lukášovi žádné indicie neměla.

A byl jsi sám?

Lukáš mlčí.

Chcete k tomu něco někdo dodat.

Já viděla, jak se Lukáš včera hádal s Markétou a Jardou u hasičárny, vykřikne Jituška.
Nic si neviděla, zamračí se na ni Jarda.

Chcete mi k tomu něco říct Jardo, Markéto?

Než vám přečtu zprávu od Policie.

Markéta otvírá pusku, ale Jarda, který sedí vedle ní, ji šlápne pod stolem na nohu.

Neřekne nic.

A tak paní učitelka musí přečíst zprávu, která potvrzuje, že na oranžovém peru byly otisky Markéty a na Honzově stole pravděpodobně více otisků Jardy.

Markéta už to nevydrží a začne křičet, ja říkála, že se máme přiznat.

Paní učitelka si bere slovo. Markéta s Honzou a Lukášem jsou sepsat výpověď s Policií.

Když odejdou, tak se ještě paní učitelka zeptá: Kdo si aspoň jednou všimnul, že někdo ubližuje Honzíkovi, kdo z vás mu aspoň jednou řekl něco ošklivého. Pomalu, ale nakonec přeci se zvedne les rukou a sklopených očí.

Následovalo dlouhé povídání.

A nakonec vymýšlení, co udělat až přijde Honzík do školy.

Ještě ten den se paní učitelka zastavila za Honzou a přinesla mu dárek.

Figurku želvy. Víš, proč jsem ti přinesla želvu?

Můžeš si kolem sebe vystavět ochranný krunýř, schovat se v něm, a dělat že se tě nic nedotýká, ale taky se s tím krunýřem budeš muset tahat a možná nebudeš moct dělat všechno, co máš rád?

Jako třeba lézt na stromy, když mi praská moje bolavá kůže?

Třeba tak. Možná je lepší včas říct někomu dospělému, že ti někdo ubližuje, abychom mohli spolu najít cestu.